

Udtalelser, som det ærede 5te Medlem for 2den Kreds fremførte, og som gik ud paa, at store Sognekommuner langt fra til deres Administration kunne nøjes med det her omhandlede Beløb til Medhjælpsudgiften. Hvor man i disse Sognekommuner maa antage lønede Embedsmænd til at varetage forskellige Sider af Administrationen, i Lighed med, hvad der finder Sted i Købstadkommunerne, medgaar alene paa denne Konto Beløb, der overstige de her omhandlede 30 Øre pr. Kommuneindbygger, og foruden har saa Sogneraadsformanden i disse store Kommuner vederlagsfrit at præstere sit store Arbejde i Kommunens Tjeneste. Og af dette Forhold forekommer det mig saa ogsaa, at der kan udledes den Betragtning, at et Vederlag af 30 Øre er meget ringe i Forhold til det Arbejde, der kræves til den kommunale Administration af Sogneraadsformanden — selv efter at en saadan Forhøjelse af Medhjælpssummen har fundet Sted —, der har at præstere sin mere end rigelige Part af det vederlagsfri Arbejde, som Samfundet kræver og bør kunne kræve af de Samfundsborgere, hvem det tildeler sine Tillidshverv.

Der blev af det ærede 5te Medlem for 2den Valgkreds henpeget paa Ønskeligheden af, at det her foreliggende Lovforslags Tekst maatte faa en saadan Affattelse, at det deraf klart kunde fremgaa, hvorvidt det er fuldt ud lovmedholdeligt, at Sogneraadsformanden, saaledes som det vitterlig jævnlige sker i de Kommuner, hvor han selv udfører Arbejdet, kan betragte Medhjælpssummen som et Vederlag, som han personlig kan stikke i sin Lomme. Jeg deler ikke det ærede Medlems Betragtninger om, at en Ændring i det foreliggende Forslags Tekst er ønskelig eller nødvendig. Jeg mener, at Lovforslagets Tekst i saa Henseende netop rammer det rigtige. Der staar nemlig, at det omhandlede Beløb kan tilstaas Sogneraadsformanden som Medhjælp „til Udførelsen af de ham paahvilende Forretninger“. De en Sogneraadsformand paahvilende Forretninger ere jo dels hans Forretninger som Sogneraadsformand og dels hans private Forretninger, og naar en Sogneraadsformand foretrækker selv at anvende en betydelig Del af sin Arbejdsevne i Kommunens Tjeneste, — hvilket jeg i og for sig anser for overmaade hensigtsmæssigt, fordi jeg mener, at en Kommunes Administration er vel tjent med, at Traadene, saa vidt muligt, samles i Formandens Haand — altsaa

anvender sin personlige Arbejdskraft i Kommunens Tjeneste i en saadan Udstrækning, at Medhjælp til den kommunale Administration derved bliver overflødig, saa skønner jeg ikke rettere end, at det er baade naturligt og foreneligt med Lovens Tekst, at han benytter den ham tillagte Medhjælpssum til Dækning, eller rettere til delvis Dækning, af den Medhjælp, han under disse Omstændigheder er nødt til at sikre sig til Varetagelse af sine private Forretninger.

Der er under Sagens Behandling i det andet Ting peget paa Ønskeligheden af, at man kunde forhøje den her omhandlede Medhjælpssum ud over de angivne 30 Øre. Jeg mener ikke, at der er Trang til Forandring i de her angivne Beløb, idet de efter mit Skøn netop ramme det rette. Det er jo kendt nok, at der i de senere Aar fra en stor Del Landkommuner er indgivet Andragender til Amtsraadene om at forhøje Medhjælpssummen i Reglen til 25—30 Øre, og kun undtagelsesvis over 30 Øre, og medens jeg paa den ene Side vilde finde det ganske betimeligt, at man altsaa skrider til den her foreslaaede Forhøjelse, til 30 Øre, maatte jeg paa den anden Side finde det ganske ubetimeligt, om Sogneraadene, naar det her foreslaaede Lovforslag er vedtaget, vilde banke paa hos Amtsraadene og andrage om at faa Medhjælpssummen yderligere forhøjet ud over det her fastsatte Beløb, medmindre der maatte foreligge ganske særlige Forhold, som omtalt af det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (J. C. Sørensen), hvad der kan være Tale om i de meget store Sognekommuner, hvis Administration bliver væsentlig dyrere, end Tilfældet er for de almindelige middelstore Kommuner.

I Henhold til, hvad jeg saaledes har anført, skønner jeg ikke, at det foreliggende Forslag paa noget Sted tiltrænger Ændringer, og jeg skal derfor med Tilfredshed se det vedtaget i den foreliggende Skikkelse.

Jørgensen: Der synes jo at være almindelig Enighed om, at Forholdene have udviklet sig saaledes, at Bestillingen som Sogneraadsformand er et Hverv, der lægger i høj Grad Beslag paa den Mands Tid og hans praktiske Indsigt. Jeg antager ogsaa, at det saa maa erkendes, at det er i høj Grad vigtigt for Sognekommunerne, og for Staten med for den Sags Skyld, at faa de bedste Kræfter frem til dette Hverv. Men saa maa man ogsaa give dem Midlerne dertil, og det kan